

ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΝΙΚΟΣ Α. ΜΑΝΤΗΣ

**ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΙΑ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ**

FACTOTUM

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

Έφτασα στη Νέα Ορλεάνη μέσα σε βροχή, στις πέντε το πρωί. Κάθισα λίγο στον σταθμό των λεωφορείων, αλλά οι άνθρωποι με έκαναν να νιώσω θλίψη, και έτσι πήρα τη βαλίτσα μου και βγήκα στη βροχή, αρχίζοντας να περπατάω. Δεν ήξερα πού βρίσκονταν τα σπίτια με τα δωμάτια, πού ήταν η περιοχή των φτωχών.

Είχα μια χαρτονένια βαλίτσα που διαλυόταν. Κάποτε ήταν μαύρη, αλλά η επίστρωση είχε ξεφλουδίσει, αποκαλύπτοντας το κίτρινο χαρτόνι αποκάτω. Προσπάθησα να λύσω το πρόβλημα, βάζοντας το εκτεθειμένο χαρτόνι με λούστρο για παπούτσια. Καθώς περπατούσα στη βροχή, το λούστρο άρχισε να τρέχει απ' τη βαλίτσα κι εγώ έβαψα σαν ανόητος το παντελόνι μου με μαύρες μουτζούρες, καθώς άλλαξα τη βαλίτσα από χέρι σε χέρι.

Ε, λοιπόν, καινούργια πόλη αυτή. Ίσως και να άνοιγε η τύχη μου.

Η βροχή σταμάτησε και βγήκε ο ήλιος. Βρισκόμουν στην περιοχή των μαύρων. Περπάτησα αργά κατά μήκος της.

«Ει, φτωχό λευκό σκουπίδι!»

Άφησα κάτω τη βαλίτσα μου. Μια ανοιχτόχρωμη μαύρη καθόταν στα σκαλιά της βεράντας κουνώντας τα πόδια της. Έδειχνε μια χαρά.

«Γεια σου, φτωχομπινέ!»

Δεν είπα τίποτα. Κάθισα απλά και την κοίταγα.

«Θέλεις λίγο μουνί, λευκέ φτωχομπινέ;»

Γέλασε μαζί μου. Καθόταν σταυροπόδι και κλότσησε τα πόδια της· είχε ωραία πόδια, με ψηλοτάκουνα, και κλοτσούσε τα πόδια της γελώντας. Σήκωσα τη βαλίτσα μου και άρχισα να πλησιάζω στην πόρτα της. Την ώρα εκείνη διέκρινα μια πλαϊνή κουρτίνα σε ένα παράθυρο στα αριστερά μου να κουνιέται. Είδα το πρόσωπο ενός μαύρου. Έμοιαζε με τον Τζέρσεϊ Τζο Ουόλκοτ*. Επέστρεψα αργά στο πεζοδρόμιο. Το γέλιο της με ακολούθησε στον δρόμο.

* Jersey Joe Walcott (1914-1994): αφροαμερικανός πυγμάχος και παγκόσμιος πρωταθλητής βαρέων βαρών, κατείχε το ρεκόρ μεγαλύτερου σε ηλικία πρωταθλητή, σε ηλικία τριάντα επτά ετών, μέχρι το 1994. Μετά την απόσυρσή του απ' τα ρινγκ έπαιξε σε ταινίες, ενώ υπηρέτησε και σε διοικητικές θέσεις γύρω από τον αθλητισμό.

2

Ήμουν σε ένα δωμάτιο στον δεύτερο όροφο, απέναντι από ένα μπαρ. Το μπαρ το έλεγαν Το Καφέ της Συμμορίας. Απ' το δωμάτιό μου έβλεπα τις ανοιχτές πόρτες του μπαρ και μπορούσα να δω και μέσα. Υπήρχαν μερικές αγριόφατσες σε εκείνο το μπαρ, και μερικές ενδιαφέρουσες επίσης. Τη νύχτα έμεινα στο δωμάτιό μου, πίνοντας κρασί και κοιτάζοντας τα πρόσωπα στο μπαρ καθώς τα λεφτά μου λίγο λίγο σώνονταν. Τη μέρα έκανα μεγάλες αργές βόλτες. Καθόμουν για ώρες με το βλέμμα στα περιστέρια. Έτρωγα μόνο μια φορά την ημέρα, ώστε τα λεφτά μου να κρατήσουν περισσότερο. Βρήκα ένα βρόμικο καφέ με έναν βρόμικο ιδιοκτήτη, που όμως πρόσφερε μεγάλο πρωινό –τηγανίτες, σεμολίνα, λουκάνικα– για λίγα λεφτά.

3

Μια μέρα βγήκα στον δρόμο ως συνήθως και άρχισα να βολτάρω. Ένιωθα χαρούμενος και χαλαρός. Ο ήλιος ήταν ακριβώς όπως έπρεπε. Γλυκός. Υπήρχε ηρεμία παντού. Καθώς πλησίαζα στο κέντρο του τετραγώνου, είδα έναν άντρα να στέκεται στην είσοδο ενός μαγαζιού. Τον προσπέρασα.

«Ει, ΦΙΛΑΡΑΚΙ!»

Σταμάτησα και γύρισα.

«Θες δουλειά;»

Πήγα προς το μέρος του. Πίσω απ' τον ώμο του μπορούσα να διακρίνω ένα μεγάλο σκοτεινό δωμάτιο. Υπήρχε ένα μακρύ τραπέζι με άντρες και γυναίκες που στέκονταν στις δύο πλευρές του. Κρατούσαν σφυριά με τα οποία κοπάναγαν πράγματα μπροστά τους. Στο μισοσκοτάδο τα πράγματα έδειχναν σαν μύδια. Μύριζαν σαν μύδια. Γύρισα και συνέχισα να περπατάω στον δρόμο.

Θυμήθηκα τον τρόπο που ο πατέρας μου επέστρεφε στο σπίτι κάθε βράδυ και μίλαγε με τη μητέρα μου για τη δουλειά του. Η κουβέντα για τη δουλειά ξεκίναγε με το που περνούσε την πόρτα, συνεχιζόταν πάνω από το τραπέζι με το φαΐ και κατέληγε στην κρεβατοκάμαρα, όπου ο πατέρας μου θα φώναζε «Τέρμα το φως!» στις οχτώ το βράδυ, ώστε να ξεκουραστεί και να έχει δυνάμεις για τη δουλειά της

επόμενης μέρας. Δεν υπήρχε άλλο θέμα πέρα από τη δουλειά.

Στη γωνία με σταμάτησε ένας άλλος άντρας.

«Άκου, φίλε μου...» ξεκίνησε να λέει.

«Ναι;» είπα εγώ.

«Άκου, είμαι βετεράνος του Πρώτου Παγκόσμιου. Έβαλα το κεφάλι μου στον τορβά για τούτη τη χώρα αλλά κανείς δεν με προσλαμβάνει, κανείς δεν μου δίνει δουλειά. Δεν εκτιμάνε όσα έκανα. Πεινάω, δώσε μου μια βοήθεια...»

«Δεν έχω δουλειά».

«Δεν έχεις δουλειά;»

«Έτσι».

Απομακρύνθηκα. Διέσχισα τον δρόμο και πήγα απέναντι.

«Ψέματα λες!» ούρλιαξε ο άλλος. «Δουλεύεις. Έχεις δουλειά!»

Μερικές μέρες αργότερα, έψαχνα για να βρω.

Ένα από τα καλύτερα βιβλία του Τσαρλς Μπουκόβσκι, στο οποίο ο αναγνώστης παρακολουθεί τις περιπλανήσεις του επίδοξου συγγραφέα Χένρι Τσινάσκι στην Αμερική του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Πότης και τζογαδόρος, ο Τσινάσκι ταξιδεύει από πόλη σε πόλη χωρίς να στεριώνει σε καμιά δουλειά. Άθλιες πόρνες, μίζερα δωμάτια, καβγάδες και ποτό σε μια υπνωτιστική όσο και χιουμοριστική καταβύθιση στον κόσμο του περιθωρίου, που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο με τον Ματ Ντίλτον στον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Τα μεγάλα θέματα του Μπουκόβσκι –η πάλη των φύλων, η φιγούρα του εργοδότη που παραμονεύει επικαλούμενος πάντα τους κανόνες, οι αναίσθητοι γονείς, ο απαιτητικός σπιτονοικοκύρης– είναι παρόντα στο βιβλίο. Υπάρχουν οι χαρακτηριστικές σκηνές σεξ, όλες τους διανθισμένες με σκληρούς διαλόγους, και η αίσθηση της αποστασιοποίησης απ' την αληθινή οικειότητα. Ο Τσινάσκι, το alter ego του Μπουκόβσκι, βρίσκεται σε ένα διαρκές υπαρξιακό ταξίδι, που δεν αφήνει παρά ελάχιστο χώρο για οποιονδήποτε άλλο.

από την εισαγωγή του ποιητή Neeli Cherkovski στην αγγλική έκδοση

Αστείο και έξυπνο, διεισδυτικό και ειλικρινές.

Times Literary Supplement

Ένα ξεκαρδιστικό χρονικό. Βρόμικος ρεαλισμός από τον νονό της λογοτεχνίας του περιθωρίου.

Uncut

ISBN: 978-618-03-1289-8

9 786180 312898

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81289